

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

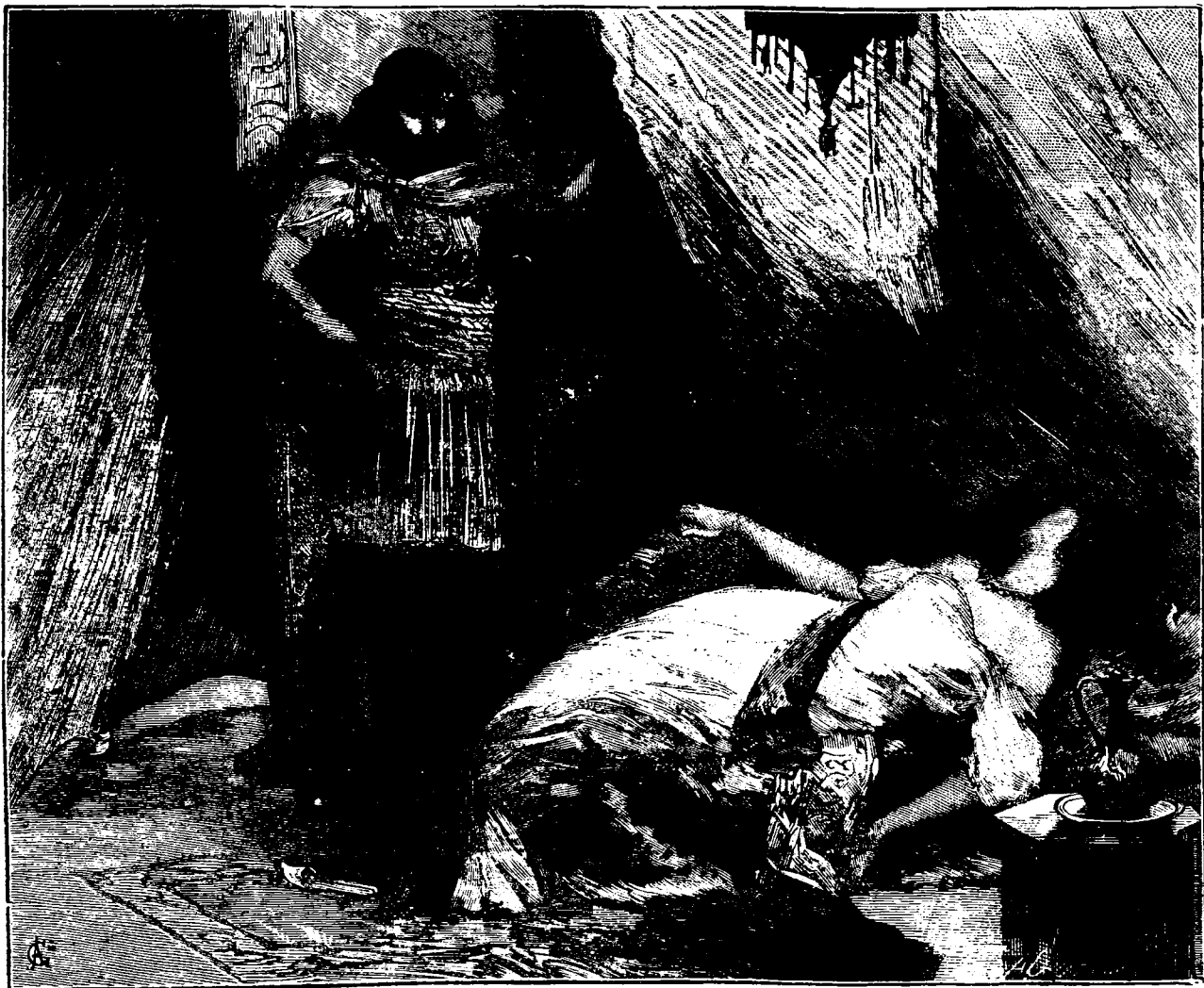
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθιστ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Λουμᾶ, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ — ΤΟ ΓΕΛΩΝ ΚΡΑΝΙΟΝ, μετάφρασις Χ. Ἀρρίνου. — Η ΑΡΚΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ρώσου κόμητος Sollohou, (συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωσία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶν 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

Παρτήρησεν ἐκείνην, ἥτις ἐμελλε νὰ πύσῃ θύμᾳ του. (σελ. 217).

Ἀπὸ τοῦ προσηχοῦς φύλλου ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες τὴν πολύχροτον μυθιστορίαν

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

τοῦ περιωνύμου Ῥώσου IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ. Ἡ μυθιστορία αὕτη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐδημοσιεύθη ἐν Πετροπόλει, ἐνεποίησε μεγίστην αἴσθησιν καὶ παρευθὺς μετεφράσθη εἰς πλείστας Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ εὐλόγως, διότι ἐν αὐτῇ μετ' ἀπαραμίλλου τέχνης ζωγραφίζονται σκηναὶ τοῦ ἐπαρχιακοῦ Ῥωσικοῦ βίου, θεωρεῖται δὲ ὡς τὸ μᾶλλον ἀξιοσημεῖωτον καὶ διακεκριμένον ἔργον τοῦ IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

‘Ο Ζιάκ ἀνέμενε αὐτὸν ἀνυπομόνως.

— Λοιπὸν, κύριε; εἶπε πρὸς τὸν Μαλκράφτ, ἀναλαβόντα πάραυτα τὸ αὐστηρὸν αὐτοῦ ἦθος.

— Ἡ δυστυχὴς αὕτη νέα, κύριε, πνέει τὰ λαισθία, τσαούτη δὲ εἶνε ἡ ἀδυνκμία της, ὥστε δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐξομολογήσῃ αὐτὴν ἐντελῶς. Θὰ ἐπανέλθῃ αὐρὶον ἴσως... ἂν μοὶ το ἐπιτρέψετε.

— Αὐρὶον;

— Τοιαύτη εἶνε ἡ θέλησίς της... καὶ τὸ καθήκον μου. Οἷοςδὴποτε καὶ ἂν ἐναντιωθῇ εἰς τοῦτο, θὰ ἐπισύρῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὴν θείαν ὀργήν.

‘Ο Ζιάκ ἦτο εἰς ἄκρον ἀσεβῆς, ὅπως καὶ ἡ Ἰσαβέλλα· ἀλλ’, ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔτρεμεν ἀναλογιζόμενος τὰς βρασάνους τῆς κολάσεως.

— Νὰ ἔλθετε λοιπὸν, εἶπεν ὁ νέος ποιηρῶς, ἀφοῦ πρέπει!

— Τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον παρετήρησα ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μου ἐβελτίωσε κατὰ τι τὴν κατάστασιν τῆς υγείας της.

— Καὶ νομίζετε ὅτι θὰ ἰαθῇ;

— Μόνος ὁ Θεὸς γινώσκει τοῦτο, κύριε!

‘Ο Ζιάκ ἀπεμακρύνθη ἀποτόμως, ἐνῶ ὁ Μαλκράφτ κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, ἔθια ἀνέμενε αὐτὸν ὁ ἱπποκόμος, ὅπως ἐπαναγάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν μονήν.

— Κοιμοῦ, ἀθλιε! ἐψιθύρισε, ρίψας βλέμμα ἀπειλητικὸν ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ Ζιάκ... κοιμοῦ ἤσυχος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπείρων ἀνομημάτων σου!... Κοιμοῦ! ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ στιγμή, καθ’ ἣν θὰ σ’ ἐξυπνίσωμεν!... Ἀπὸ σήμερον, δὲν εἶμαι πλέον ὁ ἀδελφὸς Θεοδῆμος, ἀλλ’ εἶμαι ὁ Ἰωάννης Μαλκράφτ!...

Μόλις ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μονήν ὁ Μαλκράφτ ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἡγουμένου ἀδειαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, προφασισθεὶς ὅτι θὰ μετεβαινεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Μαρτίνου πρὸς ἐκτέλεσιν θρησκευτικῶν καθηκόντων. Ταύτης δὲ τυχῶν, ἀνεχώρησε πάραυτα διὰ Λανζαί.

ΛΗ΄

Τὰ ἅγια τοῖς κυσίν.

‘Ο Μαλκράφτ, ὡς φρόνιμος πάντοτε ἀνθρώπος, εἶχε διατηρήσει ἀρχαίας τινὰς σχέσεις.

Φίλος τούτις, ὅστις ἄλλοτε ὑπηρετεῖ ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποκτήσει μικρὰν περιουσίαν ἐκ τοῦ ληστρικοῦ βίου, εἶχε παραιτηθῆ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου καὶ ἀποκατέστη εἰς Τουραίνην, μετερχόμενος τὸν κάπηλον.

Ὦνομάζετο Αὐδουίνος, τὸ δὲ καπηλεῖόν του ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν *Εἰς τὸν φύλακα Ἀγγελου*, κάτωθεν δ’ αὐτῆς ἦτο ἐζωγραφισμένη εἰκὼν τῆς περισταῶσα πλανη-

θέντα τινὰ ὀδοιπόρον, οὐτινος νυκτοκλήπτης τις προσεπάθει ν’ ἀφαιρήσῃ τὸν μανδύαν, ὅτε λοχίας τῆς πεοπολαρχῆς, διαβαίνων ἐκεῖθεν, συνελάμβανεν αὐτόν.

Ἡ εἰκὼν αὕτη προφανῶς ἐδήλου ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καπηλείου ἦτο ἀνθρώπος φιλήσυχος, θεωρῶν τὰ ὄργανα τῆς ἀρχῆς ὡς τοὺς φυσικοὺς προστατάτας τῶν πολιτῶν.

Καὶ ἐν τούτοις, κατὰ παράδοξον ὅλως σύμπτωσιν, ἡ πελατεία τοῦ Φύλακος Ἀγγέλου, ἣτις ἔπρεπε ν’ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν πτωχότερων καὶ ἐναρετωτέρων κατοίκων τῆς πόλεως, ἀπεναντίας συνέκειτο ἐκ τῶν ἀρχαιότερων καὶ χαμερπεστέρων στοιχείων τῆς κοινωνίας.

Πάντες οἱ κακοῦργοι, οἱ δολοφόνοι, οἱ ἀρχαίοι συνεταῖροι τοῦ τε Μαλκράφτ καὶ τοῦ Αὐδουίνου, καθόλου δ’ εἰπεῖν πάντα τὰ καθάρματα τῆς πόλεως ἐκείνης συνηθροίζοντο ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ Φύλακος Ἀγγέλου. Ἀντίθεσις φοβερά, δι’ ἣν ὁ λοχίας τῆς εἰκόνας δὲν ἐδύνατο ἢ νὰ διαμαρτυρηθῇ ἀπέναντι τοιαύτης προφανοῦς ὕβρεως!...

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ὁ ἐνάρετος Αὐδουίνος δυσηρεστεῖτο μεγάλως διὰ τοῦτο, ἀλλ’ ἀφοῦ πλέον εἶδεν ὅτι, μ’ ὅλας του τὰς προσπαθείας, δὲν ἐδυνήθη νὰ ποκτήσῃ καλλιτέραν πελατείαν, συνεμορφώθη στεναζὼν μὲ τὰς περιστάσεις, ἀφοῦ μάλιστα οἱ πελάται του, καίπερ αἰσχροὶ καὶ κακοῦθεις, ἦσαν πάντοτε πρόθυμοι εἰς τὰς πληρωμάς των.

‘Ο ἰδιοκτήτης τοῦ Φύλακος Ἀγγέλου, ὅστις ὑπῆρξέ ποτε εἰς τῶν μᾶλλον δραστηρίων ὑπασπιστῶν τοῦ Μαλκράφτ, διετήρει πάντοτε ἰδιαιτέραν ὑπόληψιν πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἀρχηγόν του, ἣτις ἔτι μᾶλλον ἐκραταιώθη ὅτε ἔμαθεν ὅτι, μετανοήσας, ἔγεινε μοναχός.

‘Ο Μαλκράφτ ἦτο λοιπὸν βέβαιος, ὅτε ἤρχετο εἰς Τουραίνην, ὅτι θὰ εὑρίσκε δωρεὰν παρὰ τῷ φίλῳ του Αὐδουίνῳ ἐξαιρετὸν δειπνὸν καὶ τὸ καλλίτερον δωμάτιον τοῦ καπηλείου του.

Εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ ὁ Μαλκράφτ ἐξωμολόγει τακτικῶς τὸν Αὐδουίνον καὶ ἐδίδεν αὐτῷ δωρεὰν τὴν ἀφῆσιν τῶν ἀμαρτιῶν του.

‘Οθεν, μόλις φθάσας εἰς Τουραίνην, ὁ Μαλκράφτ, ὅστις εἶχε προδιαγεγραμμένον σχέδιον, διητυβύθη πρὸς τὸν Φύλακα Ἀγγέλου.

Μόλις εἶδεν αὐτὸν ὁ Αὐδουίνος ἔτρεξε πάραυτα πρὸς αὐτὸν περιχαρῆς.

— Ἐ! ὦρα καλή, ἀδελφέ μου! εἶπε μειδιδῶν ὁ ξενοδόχος. Μὰ τὴν ἀλήθειαν! πόσῳ χαίρομαι πού σέ βλέπω!... Ἐ! σεῖς! νὰ ἐτοιμάσετε γρήγορα τὸ καλλίτερον δωμάτιον γιὰ τὸν ἀδελφόν Θεοδῆμον, καὶ νὰ φέρετε ἐπάνω ἀπὸ τὸ καλλίτερον κρασί.

— Εἶνε περιττόν, ἀγαπητέ μου Αὐδουίνε, ἀπήντησεν ὁ Μαλκράφτ, θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ ξενοδόχου. Δὲν θέλω τίποτε σήμερον.

‘Ο Αὐδουίνος ἐγένετο κατηφής.

— Ὡ θεέ μου! εἶπε θλιβερῶς ὁ κάπηλος, μὴ πως ἐκακοευχαριστήθηκες ποτὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου;

— Ὅχι, καθόλου.

— Τότε λοιπὸν διατί;...

— Διότι βιάζομαι πολὺ, ἀγκυπητέ μου Αὐδουίνε.

— Ἄ!... εἶπεν ὁ ξενοδόχος ἐπαναλαβὼν τὴν χαρίεσσαν ὄψιν του, ἂν ἦνε αὐτὴ ἡ αἰτία!...

— Δὲν εἶνε ἄλλη, σέ βεβαιῶ. Ἀλλὰ μόλαταῦτα θὰ λάβω ἀνάγκη ἀπὸ σέ.

— Εἶμαι ἐτοιμος, ἀρχηγέ μου... ἂ! συγχώρησέ με, ἤθελα νὰ εἶπω «ἀδελφέ μου»... Λέγε λοιπὸν!... Ὁ Φύλακας Ἀγγελος ὅλος, ὅλος κ’ ἐγὼ μαζῇ εἰμεθα εἰς τὰς διαταγὰς σου.

— Ἴδου τί θέλω. Μὴ πως ἔχεις, παραδείγματος χάριν, νὰ με δανείσης μίαν ἀλλαξιὰν φορέματα; Ἐχω νὰ τελειώσω μίαν ὑπόθεσιν πού δὲν θέλω νὰ με ἰδοῦν μὲ τὰ ράσα. Ἐχομεν ἐπάνω κάτω τὸ ἴδιον ἀνάστημα καὶ ἐσκέφθην...

— Ὅτι θὰ σοῦ ἔκκανα μεγάλην χάριν... Καὶ ἀμφιβόλλεις;

— Ἐξαίρετα!

— Καὶ μάλιστα μοῦ εἶνε πολὺ εὐκόλον, ἐπειδὴ, εἶνε πολὺς κκιρὸς τώρα, πού μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα, εἶπεν ὁ Αὐδουίνος ἐρυθρίασας... Ἀλλὰ θὰ εἶνε ἴσως μεγάλη ἀμαρτία, ἀδελφέ μου;

— Δὲν πειράζει, σοῦ τὴν συγχωρῶ ἀπὸ τώρα.

‘Ο Αὐδουίνος ἀνέπνευσεν.

— Σοῦ ἔλεγα λοιπὸν ὅτι μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα, εἶπε, νὰ φυλάξω εἰς τὸ κιβώτιόν μου τὰ φορέματα, πού ἐφοροῦσα τὴν ἐποχὴν πού ἤμεθα μαζῇ... Εἶνε μία ἀνάμνησις λιγάκι κακὴ, πού δὲν πρέπει, τὸ ὁμολογῶ... ἀλλὰ μοῦ ἐνθυμίζει ἐκείναις ταῖς χαρούμεναις ἡμέραις... Ἀχ! καυμένα νεῖχτα!...

— Καλὰ, καλὰ! εἶπεν ἀνυπομόνως ὁ Μαλκράφτ, ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ τώρα...

— Μὰ πού μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ἀκόμη χθεσινὰ!

— Ἐ!... τέτοιοι εἶνε ὁ κόσμος!... Ἀφῆσέ τα αὐτὰ τώρα...

— Καλὰ λές... Καὶ ξέρεις; θὰ σοῦ πηγαίνουν οὔτε νὰ σοῦ εἶχαν πάρει μέτρο.

— Ἀλήθεια;

— Τώρα θὰ τὸ ἰδῆς.

— Ναί, θέλω κ’ ἐγὼ.

— Ἐλα λοιπὸν ἐπάνω.

— Ἐμπρός!... Ἄ! εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, δὲν ἤξευρα ἀκριβῶς νὰ σοῦ εἶπῶ πότε θὰ σοῦ τὰ ἐπιτρέψω.

— Δὲν πειράζει!

— Ἐπάνω κάτω κάμποσαις ἡμέραις...

— Καλὰ... καλὰ...

— Ἀλλὰ ἔμπορεῖ καὶ νὰ ξεσχιθοῦν!... Ξεῦρες τί θὰ πῆ νὰ περᾶ κάνεις δόκη καὶ λόγκους!...

— Ἐ! ἄς εἶνε καλὰ ἡ πλύστρα μου.

— Τότε ἄς ἦνε, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ μετὰ φιλικῆς μειδιάματος· εἶσαι, βλέπω, πάντοτε εὐπειθής, κύριε ὑπασπιστά!

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀρχηγέ μου.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ ὁ Μαλκράφτ μετημφιεσμένος εἰς ἀληθῆ νυκτοκλήπτην, μὲ τὸν πλατύγουρον πῖλόν του καὶ τὸ ξιφὸς του εἰς τὴν ζώνην, ἐξήρχετο τοῦ καπη-

λείου τοῦ Φύλακος Ἀγγέλου, ἐνῶ ὁ Αὐδουίνος παρετήρει αὐτὸν μειδιῶν.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ἐψιθύρισε ὁ ξενοδόχος συγκεκινημένος, ὅτι τοῦ 'μοιάζουν πολὺ τὰ ράσα ... ἀλλὰ ποῦ μοῦ φαίνεται καλλίτερος ἔτσι!...

'Αγνώριστος ὡς ἐκ τῆς νέας του ἐνδυμασίας, ὁ Μαλκράφτ διηυθύνθη πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Χρυσοῦ Ἡλίου, ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον ἵππον τινά, ἐπήδησεν ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς εὐκινήσιας ἐκείνης, ἥτις διέκρινεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς νεκρᾶς ἡλικίας του καὶ ἀνεχώρησε καλπάζων εἰς Λανζαί.

'Ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας εὕρισκετο ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ Ζεβάν.

'Ἐκρούσε βιαίως τὴν θύραν καὶ ἐνεφανίσθη παράυτα ὁ Μωκλέρ.

Ἔπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΔΕΙΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Πλὴν ἡ Ἄρτεμις οὐ μόνον δὲν προσέθετο ἐτέρας, ἀλλὰ καὶ ἀπεσπάρθη ἰσχύως τῶν κρατούντων αὐτὴν αἰχμάλωτον βραχιόνων καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὴν φίλην της, ἡ ὁποία εἶχε μὲν ἀπομακρυνθῆ κατ' ἀρχὰς ὀλίγα βήματα ὑπὸ τὰ δένδρα, περιεργος ὅμως, ὡς πᾶσα γυνή, νὰ ἴδῃ τὸ εὐφρόσυτον θέαμα τῆς συμφιλιώσεως δύο ἐραστῶν, εἶχεν ἐπανέλθει ἡμέρα, οὐχὶ ὅπως μετὰ στή τῆς συνδιαλέξεως, ἀλλ' ὅπως οὐδὲν ἀπολέσῃ αὐτῆς.

— Λοιπὸν, τοιοῦτοτρόπως μὲ ὑποδέχεσθε, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις, διότι, τῇ ἀληθείᾳ, ὅ, τι ἐπράξατε εἶναι ἐνδεικτικὸν στοργῆς καὶ ἐρωτος. . . Ἀλλά. . .

— Ὡ! πρὸς χάριν, ὄχι ἀλλά, εἶπεν ὁ Βουσύ μετὰ στεναγμοῦ, ἀναλαβὼν τὴν πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἀρτέμιδος θέσιν του.

— Ὅχι, ὄχι γονυπετής, κύριε δὲ Βουσύ.

— Ὡ! ἀρετέ με πρὸς στιγμήν νὰ σας ἰκετεύσω τοιοῦτοτρόπως, εἶπεν ὁ κόμης, συνενῶν τὰς χεῖρας· πρὸ πολλοῦ ζηλεύω ταύτην τὴν θέσιν.

— Ἄλλ' ἵνα καταλάβητε αὐτὴν, διήλθετε ἀνωθεν τοῦ περιτειχίσματος. Τοῦτο δ' οὐ μόνον εἶναι ἀναρμόστων εἰς ἀρχοντα τῆς ὑμετέρας τάξεως, ἀλλὰ καὶ ἀσύνητον διὰ πάντα κηδόμενον περὶ τῆς τιμῆς μου.

— Πῶς τοῦτο;

— Ἐάν, κατὰ τύχην, σας εἶδον!

— Τίς θὰ μ' ἔβλεπεν;

— Οἱ κυνηγοί μας, οἵτινες μόλις πρὸ τετάρτου τῆς ὥρας διήρχοντο ὀπισθεν τοῦ περιτειχίσματος.

— Ὡ! ἠσυχάσατε, κυρία, διότι κρύπτομαι ἐπιμελῶς καὶ δὲν κινδυνεύω νὰ θεαθῶ.

— Κρύπτεσθε! Ὡ! τῇ ἀληθείᾳ, εἶναι ρομαντικώτατον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα· διηγήθητε ἡμῖν τοῦτο, κύριε δὲ Βουσύ.

— Κατὰ πρῶτον, ἐάν δὲν ἔφθασα ὑμᾶς καθ' ὁδόν, δὲν πταίω ἐγώ, διότι ἐλάθωμεν

ἀλλοίως διευθύνσεις. Ἡμεῖς μὲν ἤλθετε διὰ τοῦ Ραμβουλλιέ, ἐγὼ δὲ διὰ τῆς Σιάρτρης. Προσέτι δ' ἀκούσατε καὶ κρίνατε, ἐάν ὁ πτωχὸς σας Βουσύ ἦναι ἐρωτευμένος· δὲν ἐτόλμησα νὰ φθάσω ὑμᾶς, ἐνῶ δὲν ἀμφέβαλλον, ὅτι ἡδυνάμην νὰ το πράξω, διότι δὲν ἤθελον νὰ ἐπανιδῶ ὑμᾶς ἐπιπαρουσίᾳ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀκολουθῶν σας· ἀποφεύγω πολὺ πλέον ἢ ὅσον νομίζετε νὰ ἐκθέσω ὑμᾶς. Ὡδοιπόρησα, λοιπὸν, ποιούμενος πολλοὺς σταθμοὺς καὶ κατατρώγων τὴν λαβὴν τοῦ μαστιγίου μου ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας· ἡ λαβὴ τοῦ μαστιγίου μου ὑπῆρξεν ἡ συνθησετέρα τροφή μου κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας.

— Πτωχὲ νέε! εἶπεν ἡ Ἰωάννα· ἴδετε πόσον ἔγινεν ἰσχνός.

— Ἐπὶ τέλους, ἐφθάσατε, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ· ἐγὼ εἶχον κατοικήσει εἰς τὸ προάστειον τῆς πόλεως, ὀπόθεν, κεκρυμμένος ὀπισθεν δικτυωτοῦ, εἶδον ὑμᾶς διερχομένην.

— Ἦλθετε εἰς τὴν Ἀγγέρον ὑπὸ τὸ ἀληθὲς ὄνομά σας; ἠρώτησεν ἡ Ἄρτεμις.

— Τίνα μ' ἐκλαμβάνετε; εἶπεν ὁ Βουσύ μετὰ μειδιάματος· ὄχι μόνον εἶμαι ἔμπορος καὶ φέρω ἐνδύματα χρώματος κινάμωμου ὁποῖα συνήθως φέρουσιν οἱ ἔμποροι ὑφασμάτων καὶ οἱ χρυσοχόοι, ἀλλ' ἐπίσης ἔχω τὸ ἦθος ἀνησυχῶν καὶ προαπησυχολημένον, ὁποῖον ἀρμύζει εἰς βοτανολόγον, ἀσχολούμενον εἰς τὴν συλλογὴν θεραπευτικῶν βοτανῶν. Ἐν βραχυλογίᾳ, οὐδεὶς ἔμε παρετήρησεν.

— Ὁ Βουσύ, ὁ ὠραῖος Βουσύ εὕρισκεται ἐπὶ δύο συνεχεῖς ἡμέρας εἰς ἐπαρχικὴν πόλιν, χωρὶς νὰ περῆταιρηθῇ; Οὐδέποτε θὰ πιστευθῇ εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἐξἄκουσθησατε, κόμης, εἶπεν ἡ Ἄρτεμις, ἐρυθρίασθε. Πῶς ἤλθετε ἐκ τῆς πόλεως; ἕως ἐδῶ;

— Ἐχω δύο ἵππους ἐκλεκτῆς γενεᾶς. Λοιπὸν, ἵπεύω ἕνα ἐξ αὐτῶν καὶ ἐξέρχομαι τῆς πόλεως, σταματῶν ἐνίοτε καὶ παρατηρῶν τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων· μόλις ὅμως ἀπομακρύνωμαι τῶν βλεμμάτων τῶν περιέργων, ὁ ἵππος μου τρέχει μετὰ τσαυτῆς ὁρμῆς, ὥστε, ἐντὸς εἰκοσι λεπτῶν τῆς ὥρας, ὑπερβαίνει τὴν ἐντεῦθεν μέχρι τῆς πόλεως ἀπόστασιν τριῶν καὶ ἡμισείας λευγῶν. Ἀφικόμενος εἰς τὸ δάσος τοῦ Μεριδὸρ καὶ ἐξετάσας τὰς θέσεις, εὗρον τὸ περιτειχίσμα τοῦ κήπου, τὸ ὁποῖον ὅμως εἶναι πολὺ ἐκτεταμένον. Χθές, ἠρεύνθησα τὸ περιτειχίσμα ἐπὶ τέσσαρας ὥρας, ἀναρριχώμενος ἐπ' αὐτοῦ εἰς διάφορα μέρη, ἐλπίζων νὰ ἴδω ὑμᾶς. Ἐπὶ τέλους, ἤμην σχεδὸν ἀπηλπισμένος, ὅτε, περὶ τὴν ἐσπέραν, εἶδον ὑμᾶς καθ' ἣν στιγμήν εἰσῆρχεσθε εἰς τὴν οἰκίαν· οἱ δύο μεγάλοι κύνες τοῦ βαρόνου ἐπήδων ὀπισθεν ὑμῶν καὶ ἡ κυρία Σκίν-Λύκ ἐκράτει πέδρικα, τὴν ὁποῖαν προσεπαθον ν' ἀρπάσωσιν· εἶτα δ' ἐγένεσθε ἀφαντος.

Ἐπήδησα ἐντὸς τοῦ κήπου καὶ ἔδραμον πρὸς τὸ μέρος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσθε πρὸ μικροῦ, εἶδον δὲ τὴν γλόην πεπατημένην καὶ συνεπέρανον, ὅτι εἶχετε ἐκλέξει ἐκεῖ-

νο τὸ μέρος, ἵνα διαμένητε τὴν ἡμέραν, ἀφοῦ μάλιστα εἶναι τερπνότατον, ὅταν θερμαίνεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου· ὅπως τὸ ἀναγνωρίσω ἐκ νέου, ἔθραυσά τινας κλάδους, ὡς εἰθίσται εἰς τὴν θήραν, ἐνῶ συγχρόνως ἐστέναζον, ἔπεο πολὺ μὲ βλάπτει...

— Διότι σας λείπει ἡ συνήθεια, διέκοψεν ἡ Ἰωάννα.

— Δέν το ἀρνοῦμαι, κυρία· λοιπὸν, στενάζων, ὅπερ μοι προξενεῖ μέγα κακόν, τὸ ἐπαναλαμβάνω, διηυθύνθη αὐθις πρὸς τὴν πόλιν· ἤμην εἰς ἄκρον κεκοπιακῶς, πρὸς δε ὁ μανδύας μου ἦτο πολλαχοῦ ἐσχισμένος, οὐχ ἦττον, παρὰ τὰς βλάβας τοῦ μανδύου μου καὶ τὴν πίεσιν τοῦ στήθους μου, ἡσθανόμην ἄφατον χαράν, διότι εἶχον ἴδει ὑμᾶς.

— Ἡ διήγησις μοι φαίνεται θαυμασία, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, τῷ ὄντι δ' ὑπερέβητε τρομερὰ προσκόμματα, πλὴν ἐγώ, ἥτις φοβοῦμαι ν' ἀναρριχώμαι ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐάν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, ἤθελον διατηρῆσαι ἀβλαβῆ τὸν μανδύαν μου καὶ πρὸ πάντων ἤθελον φεισθῆ τῶν ὠραίων λευκῶν χειρῶν μου, ἐνῶ αἱ ἰδικαί σας εἶναι εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν.

— Ναί. Ἀλλὰ δὲν ἤθελον ἴδει ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν εἶδον.

— Ἀπ' ἐναντίας, θὰ ἔβλεπον καὶ κάλλιον ὑμῶν τὴν Ἀρτέμιδα δὲ Μεριδὸρ, ὡς ἐπίσης τὴν κυρίαν δὲ Σκίν-Λύκ.

— Τί θὰ ἐπράττετε; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ μετὰ προθυμίας.

— Ὅθ ἠρχόμην κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν πύργον Μεριδὸρ καὶ θὰ εἰσηρχόμην. Ὁ βρόνος ἤθελε μ' ἐναγκαλισθῆ ἡ κυρία δὲ Μονσορώ ἤθελε μὲ τοποθετῆσει πλησίον της εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ κύριος δὲ Σκίν-Λύκ θὰ μ' ἐπλήρου θωπειῶν καὶ ἡ κυρία δὲ Σκίν-Λύκ θὰ μ' ἐπειράζε μὲ τοὺς ἀστεϊσμούς της. Τοῦτο ἤθελεν εἶναι τὸ ἀπλούστατον πράγμα· πλὴν οἱ ἐρωτευμένοι οὐδέποτε ἐννοοῦσι τὰ ἀπλούστερα πράγματα.

Ὁ Βουσύ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, μειδιῶν καὶ προσβλέπων τὴν Ἀρτέμιδα.

— Ὡ! ὄχι! εἶπεν, ὄχι. Ὁ, τι ὑμεῖς θὰ ἐπράττετε ἤρμοζεν εἰς πάντα ἕτερον, ἀλλ' οὐχὶ εἰς ἐμέ.

Ἡ Ἄρτεμις ἠρυθρίασεν ὡς παιδίον.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Βουσύ, ὄχι! δὲν ἡδυνάμην νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν πύργον, διότι ἡ κυρία εἶναι ἔγγαμος καὶ ὁ βρόνος ὀφείλει πρὸς τὸν σύζυγον τῆς θυγατρὸς του, οἷος δήποτε ἂν ἦναι, αὐστηρὰν ἐπαγρύπνησιν.

— Καλά, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἰδοὺ ὅτι λαμβάνω μᾶθημα εὐπρεπειᾶς· εὐχαριστῶ, κύριε δὲ Βουσύ, διότι τὸ ἀξίζω· τοῦτο θὰ με διδάξει νὰ μὴ ἀναμιγνύωμαι τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς συνεντεύξεις τῶν τρελλῶν.

— Τῶν τρελλῶν; εἶπεν ἡ Ἄρτεμις.

— Τῶν τρελλῶν ἢ τῶν ἐρωτευμένων, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Σκίν-Λύκ, ἐπομῆνως...

Ἄσπασθησα δ' εἰς τὸ μέτωπον τὴν Ἄρτεμιν καὶ ποιήσασα ὑπόκλισιν πρὸς τὸν Βουσύ, ἀπῆλθε δρομαίως.

Ἡ Ἄρτεμις ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ αὐτὴν διὰ τῆς χειρὸς, ἀλλ' ὁ Βουσύ ἔλαβε

τὴν ἐτέρην χεῖρά της, ὥστε ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τὴν φίλην της.

Ὁ Βουσύ ἐκάθισε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἀρτέμιδος.

— Δὲν ἐπραξα καλῶς, κυρία, καὶ δὲν μ' ἐπιδοκιμάζετε; εἶπεν.

— Ἄγνοῶ νὰ ὑποκρίνωμαι, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρτεμις, ἀλλως θὰ ἦτο περιττόν, ἀφοῦ γινώσκετε τὰ διανοήματά μου· ναί, ἐπιδοκιμάζω τὴν πράξιν σας, ἀλλὰ μέχρι τούτου περιορίζεται ἡ ἐπιεικεία μου· ἐπιθυμοῦσα καὶ ἐπικαλουμένη ὑμᾶς, ὡς πρὸ μικροῦ ἐπραττον, ἤμην ἀφρων καὶ ἔνοχος.

— Τι λέγετε, Ἀρτεμις;

— Οἴμοι! τὴν ἀλήθειαν, κόμη! δικαιοῦμαι νὰ καταστήσω δυστυχῆ τὸν κύριον δὲ Μονσωρῶ, ὅστις μ' ἤγαγεν εἰς τὴν ἐνεστῶσαν θέσιν μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰμὴ ἀπέχουσα τοῦ νὰ καταστήσω ἕτερον εὐτυχῆ. Δύναμαι νὰ τῷ ἀρνηθῶ τὴν παρουσίαν μου, τὸ μείδιμα, τὸν ἔρωτά μου, ἀλλ' ἐὰν παρεχώρουν ταῦτα πρὸς ἕτερον, θὰ ἐκλεπτον ἐκείνον, ὅστις καίτοι παρὰ τὴν θέλησίν μου, εἶναι κύριός μου.

Ὁ Βουσύ ἠκροάσατο μεθ' ὑπομονῆς τῆς ἠθικολογίας ταύτης.

— Δύναμαι τώρα νὰ ὀμιλήσω καὶ ἐγώ; εἶπε.

— Λαλήσατε, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρτεμις.

— Εἰλικρινῶς;

— Λαλήσατε!

— Λοιπὸν! ἐξ ὅσων εἶπετε, κυρία, οὐδὲν προέρχεται ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας σας.

— Πῶς;

— Ἀκούσατέ μου ἀνευ ἀνυπομονησίας, κυρία, ἀφοῦ ἴδετε, ὅτι ἠκροάσθη ὑμῶν μεθ' ὅλης τῆς ὑπομονῆς· ἐπεσωρεύσατε σοφίσματα.

Ἡ Ἀρτεμις ἐταράχθη.

— Αἱ κοινοτοπίαί τῆς ἠθικῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, δὲν εἶναι εἰμὴ σοφίσματα, ὅτε δὲν εἶναι ἐφαρμοσίμα. Ἀντὶ δὲ τῶν σοφισμάτων, ἐγώ, κυρία, θέλω ἐκθέσει ὑμῖν ἀληθείας. Λέγετε, ὅτι εἰς ἀνὴρ εἶναι κύριός σας, ἀλλ' ἐξελέξατε ὑμεῖς ἐκεῖνον τὸν ἀνδρα; Ὅχι, ἀνάγκη ἀφρευκτος ἐπέβαλεν ὑμῖν αὐτόν καὶ ὑπεκύψατε. Τώρα, προτίθεσθε νὰ ὑποφέρετε δι' ὅλης τῆς ζωῆς σας τὰς συνεπείας τὸσφ μυσαρῆς ἐξανγκάσεως; Τότε, ἐγὼ ὀφείλω νὰ ἐλευθερώσω ὑμᾶς.

Ἡ Ἀρτεμις ἠνέφξε τὸ στόμα, ὅπως ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ Βουσύ διέκοψεν αὐτήν, διὰ νεύματος.

— ὦ! ἤξεύρω τί θὰ μοι ἀπαντήσητε, εἶπε. Θὰ μοι εἶπητε, ὅτι, ἐὰν προκαλέσω εἰς μονομαχίαν καὶ φονεύσω τὸν κύριον δὲ Μονσωρῶ, οὐδέποτε θέλετε μ' ἐπανιδεῖ. . . Ἔστω, θ' ἀποθάνω ἐκ τῆς θλίψεως, ἀλλ' ὑμεῖς θέλετε ζῆσαι ἐλευθέρω, εὐτυχῆ καὶ θέλετε δυνηθῆ νὰ καταστήσητε εὐδαίμονα ἐντιμόν τινα ἀνδρα, ὅστις, ἐν τῇ χαρᾷ του, θέλει εὐλογεῖ ἐνίοτε τὸ ὄνομά μου· ὑμεῖς δ' ἐπίσης, Ἀρτεμις, μὴ τολμῶσα νὰ μ' εὐχαριστήσητε ζῶντα, θέλετε μοὶ ἀπευθύνει εὐχαριστίας, μετὰ τὸν θάνατόν μου.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἔλαβε καὶ ἔθλιψε τρυφερῶς τὴν χεῖρα τοῦ κόμητος.

— Ἀκόμη δὲν ἱκετεύσατε, Βουσύ, καὶ ἤδη ἀπειλεῖτε.

— Νὰ σὰς ἀπειλήσω; ὦ! ὁ Θεός, ὅστις μὲ ἀκούει, γινώσκει τὰς προθέσεις μου· σὰς ἀγαπῶ τόσον διακαῶς, Ἀρτεμις, ὥστε οὐδὲν θὰ πράξω, τὸ ὅποῖον καὶ ἕτερος ἀνὴρ δύναται νὰ πράξῃ. Γινώσκω, ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, μὴ τὸ ἀρνηθῆτε, ἵνα μὴ ἐξισωθῆτε μὲ τὰ κοινὰ πνεύματα, τῶν ὁποίων οἱ λόγοι διαψεύδουσι τὰς πράξεις. Τὸ ἤξεύρω, διότι τὸ ὠμολογήσατε Ἄλλως, ἔρωσ ὡς ὁ ἰδικός μου ἀκτινοβολεῖ ὡς τὸν ἥλιον καὶ ζωογονεῖ πᾶσαν καρδίαν, τὴν ὁποίαν θερμαίνει· ἔνεκα τούτου, δὲν θέλω σὰς ἱκετεύσει καὶ δὲν θέλω δαπανηθῆ εἰς ἐνδείξεις ἀπελπισίας, ἀλλὰ τίθημι πρὸ τῶν ποδῶν σας καί, μὲ τὴν δεξιάν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ἣτις οὐδέποτε ἐψεύσθη ἐκ συμφέροντος ἢ φόβου, θέλω σὰς εἶπει: Ἀρτεμις, σὰς ἀγαπῶ καὶ θὰ σὰς ἀγαπῶ δι' ὅλης τῆς ζωῆς μου! Ἀρτεμις, σὰς ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι θέλω ἀποθᾶ εἰ χάριν ὑμῶν καὶ λατρεύων ὑμᾶς. Ἐὰν δέ μοι εἶπητε αὐθις: Ἀπέλθετε, μὴ κλέπτητε τὴν εὐτυχίαν ἐτέρου, θέλω ἐγερθῆ χωρὶς νὰ στενάξω, ἀνευ ἐκφράσεως δυσαρσεκείας καὶ θέλω ἀπέλθει, λέγων κατ' ἑμαυτόν: Αὕτη ἡ γυνὴ δὲν με ἀγαπᾶ, οὐτε θέλει ποτὲ μὲ ἀγαπήσει. Θ' ἀπέλθω, ἀλλὰ δὲν θέλετε μ' ἐπανιδεῖ. Ἡ πρὸς ὑμᾶς ἀφοσιώσις μου ὅμως εἶναι μείζων τοῦ ἔρωτός μου καὶ ἡ ἐπιθυμία μου νὰ καταστήσω ὑμᾶς εὐτυχῆ θέλει ἐπιζῆσαι τῆς βεβαιοτήτος, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ γενῶ ἐγὼ εὐτυχῆς, χωρὶς δὲ νὰ κλέψω τὴν εὐτυχίαν ἐτέρου, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κλέψω τὴν ζωὴν του, θυσιάζων τὴν ἰδικήν μου· τοῦτο θὰ πράξω, κυρία, ἐκ φόβου μήπως μείνητε αἰωνίως αἰχμάλωτος καὶ χρησιμεύση ὑμῖν τοῦτο ὡς πρόφασις τοῦ νὰ καθιστᾶτε δυστυχεῖς τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς.

Ὁ Βουσύ ἦτο συγκινημένος. Ἡ Ἀρτεμις ἀνέγνωσεν, ἐν τῷ λάμποντι ὀφθαλμῷ του, τὴν ἰσχὺν τῆς ἀποφάσεώς του· ἐνόησεν, ὅτι θὰ ἐπραγματοποιεῖ ὅ,τι ἔλεγεν, ἢ δ' αὐστηρότης αὐτῆς κατέπεσεν, ὡς διαλύεται ἡ χιών ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

— Σὰς εὐχαριστῶ, φίλε, εἶπε, διὰ τὴν βίαν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεσθε κατ' ἐμοῦ. Εἶναι καὶ τοῦτο ἀδρότης ἐκ μέρους ὑμῶν, ὅτι μὲ ἀπαλλάττετε τῆς τύψεως, ὅτι ἐνέδωκα εἰς ὑμᾶς. Τώρα, θὰ με ἀγαπᾶτε μέχρι θανάτου, ὡς λέγετε; δὲν θὰ εἶμαι τὸ παίγιον τῆς ὑμετέρας φαντασίας καὶ δὲν θὰ μοι ἀφήσητε, μίαν ἡμέραν, τὴν θλίψιν, ὅτι δὲν ἐπίστευσα εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ κυρίου δὲ Μονσωρῶ; Ἄλλ' ὄχι, δὲν ἔχω νὰ ἐπιβάλω ὄρους· ἠττήθην, παρεδόθην, εἶμαι ἰδική σας, Βουσύ. Λοιπὸν, μείνατε φίλος καὶ ἐπαγρυπνεῖτε ἐπ' ἐμοῦ, ἀφοῦ ἡ ζωὴ μου εἶναι ζωὴ σας.

Ἡ Ἀρτεμις, ταῦτα λέγουσα, ἔθετο τὴν μίαν τῶν λεπτοφυῶν καὶ λευκῶν χειρῶν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Βουσύ, ἐνῶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν ἐτέρην, τὴν ὁποίαν οὗτος ἐκράτησεν ἐρωτικῶς προσκεκολλημένην ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ.

Τότε ἠκούσθη ὁ ἐλαφρὸς κρότος τῶν βημάτων τῆς Ἰωάννας, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς βηχός της ἀντὶ προειδοποιήσεως.

Ἀφῆνης, ὡς ἐξ ἐνστίκτου, αἱ χεῖρές των ἔθλιψαν ἀλλήλας.

Τὸ κίνημα τοῦτο δὲν διέφυγε τὸ βλέμμα τῆς Ἰωάννας.

— Συγχωρήσατέ μοι, ἀγαθοί μου φίλοι, ἀν σὰς διακόπτω, εἶπεν, ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγωμεν ἐντεῦθεν, διότι πιθανὸν νὰ ἔλθωσι νὰ μας εὐρωσι. Κύριε κόμη, ἱπεύσατε, παρακαλῶ, τὸν ἐξαιρέτον ἵππον σας, ὁ ὁποῖος διατρέχει τέσσαρας λεύγας ἐν διαστήματι μιᾶς καὶ ἡμισείας ὥρας, καὶ ἀφήσατέ μας, ἐμὲ καὶ τὴν Ἀρτεμιν, νὰ ἔλθωμεν βραδύτερον, διότι ἔχομεν κατὶ τι νὰ εἰπώμεν. Ἴδου τί θὰ χάσετε ὡς ἐκ τῆς ἐπιμονῆς σας, κύριε Βουσύ· τὸ ἐν τῷ φρουρίῳ γεῦμα, τὸ ὅποῖον βεβαίως δύναται νὰ θεωρηθῆ ἐξαιρέτον δι' ἕνα ἀνθρώπον, ὅστις θὰ ἦνε ἀναμφιβόλως κουρασμένος ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἐπίπτου ὁδοιπορίας του καὶ τῆς διὰ τοῦ τοίχου ἀναρριχήσεώς του, καὶ μυρίας ἄλλας ἀστειότητας, χωρὶς νὰ παραλείψωμεν καὶ μερικαὶς γλυκαὶς ματιαὶς, αἱ ὁποῖαι πληγώνουσι τὴν καρδίαν. Λοιπὸν ἐμπρός, Ἀρτεμις.

Καὶ ἡ Ἰωάννα ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς φίλης της καὶ ἔσυρεν αὐτὴν ἐλαφρῶς μεθ' ἑαυτῆς.

Ὁ Βουσύ παρετήρησε μειδιῶν τὰς δύο φίλας. Ἡ Ἀρτεμις, οὕσα ἐτι ἡμιστραμένη πρὸς αὐτόν, τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, οὗτος δὲ ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν.

— Λοιπὸν! τὴν ἠρώτησε, δὲν ἔχετε νὰ μοι εἰπῆτέ τι;

— Αὐριον, υπέλαβεν ἡ Ἀρτεμις, δὲν ἐσυμφωνήσαμεν οὕτω;

— Αὐριον μόνον;

— Αὐριον καὶ πάντοτε.

Ὁ Βουσύ δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατήσῃ κραυγὴν τινα χαρᾶς καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς Ἀρτέμιδος· εἶτα, ἀποχαριεῖσας τὰς δύο γυναῖκας, ἀπεμακρύνθη ἢ μᾶλλον ἔφυγε δρομαίως.

Ἡσθάνθη ὅτι εἶχεν ἀνάγκη νίσχυρῆς θελήσεως, ὅπως συγκατατεθῆ ν' ἀποχωρισθῆ ἐκείνης, μεθ' ἧς πρὸ τοσοῦτου καιροῦ δὲν ἠλπίζεν ὅτι θὰ ἦνοῦτο.

Ἡ Ἀρτεμις τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος μέχρι τοῦ βάθους τοῦ δάσους καὶ, κρατῶσα τὴν φίλην της ἐκ τοῦ βραχίονος, ἤκουσε καὶ τὸν μᾶλλον ἀπομακρυσμένον ἦχον τῶν βημάτων του.

— Ἄ! τώρα, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ὅτε ὁ Βουσύ ἐξηφανίσθη ἐντελῶς θέλεις νὰ συνομιλήσωμεν ὀλίγον, Ἀρτεμις;

— ὦ! ναί, εἶπεν ἡ νεκρὰ γυνὴ, σκιρτήσατε εἰς τὴν φωνὴν τῆς φίλης της, ὡσεὶ ἐξυπνήσατε ἐκ βαθυτάτου ὕπνου. Ἀκούω.

— Λοιπὸν! αὐριον θὰ ἐξέλθω εἰς τὸ κυνήγιον μετὰ τοῦ Σαῖν Λὺκ καὶ τοῦ πατρός σου.

— Πῶς! καὶ θὰ μ' ἀφήσης μόνην εἰς τὸ φρούριον;

Ἔπεται συνέχεια.

— Κύριε, επανέλαβεν ὁ γέρον μάγος, οὐ ἀπήστραπτον κακεντρεχῶς οἱ πονηροὶ ὀφθαλμοί, δὲν πιστεύετε ὅ,τι σὰς εἶπα; Θέλετε νὰ σὰς δώσῃ ἀφ' ἐαυτοῦ τὸ κράνιον ἀπόδειξιν περὶ τῆς γνησιότητός του;

Κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐξετέλεσεν αἰφνιδίον κίνησιν ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Ἄρτεβελδ, ἐκυλίσθη καὶ κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ ὕψους ὅπου ἴστατο ὁ ἀναβάτης εἰς τὸ μαλακὸν ἔδαφος τῆς ὁδοῦ, εἰς ὃ ὀπωσοῦν ἐνεπήχθη.

Καὶ ὁ φίλος μου καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ καταστειλωμεν κορυγὴν ἐκπλήξεως, εἶδον δὲ τὸν Ἄρτεβελδ ὠχρίσσαντα.

— Τί ἀδέξιος ὁποῦ εἶμαι! εἶπεν ἀμέσως μετὰ γέλωτος ὅστις μοὶ ἐφάνη βεβιασμένος ἤμποροῦσε νὰ σπάσῃ! Γιάννη Λῶκ, περιτύλιξέ το εἰς αὐτὸ τὸ μανδύλι καὶ λάβε αὐτὸ ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν ἐνόχλησιν ὁποῦ σοῦ ἔδωσα.

Καὶ προσέφερον εἰς τὸν χωρικὸν ἕν λουδοβίκειον. Οὗτος ὁμῶς ἀφοῦ ἀνήγειρε τὸ κράνιον καὶ τὸ περιτύλιξε διὰ τοῦ μανδυλίου, οὐ ἔδωσε τὰς τέσσαρας ἀκρας, ἔπεισε τὴν κεφαλὴν ἐγγειρίζων τὸ πένθιμον τύλιγμα καὶ εἶπε:

— Δὲν θέλω χρήματα, ἐνόσω δὲν βεβιωθήτε ὅτι εἶνε πραγματικῶς τὸ κράνιον στρατιῶτου φονευθέντος εἰς Βατερλώ . . . ἐνόσω δὲν ἀποδείξῃ τούτο αὐτὸ τὸ ἴδιον κράνιον, κύριέ μου! . . .

Καὶ στρέψας ἐν τάχει τὰ νῶτα ἐγένετο ἄφαντος ὀπισθεν τῆς ἐπαύλευσ.

— Περιέργος ἄνθρωπος! ἐπιθύρυσεν ὁ ὑποκόμης Λεοπόλδος.

Προσέδρασε τὸ μανδύλιον εἰς τὸ ἐπίπριον καὶ κεντήσαντες τοὺς ἵππους ἀνεχωρήσαμεν ἐν καλπασμῶ.

Ἡ νύξ ἐπήρχετο ταχέως καὶ ἀπὸ τῶν συνήφων ἄτινα συνεπυκνοῦντο εἰς τὸν οὐρανὸν ἤρχιζον ἤδη νὰ καταπίπτωσι ρανίδες βροχῆς.

B'

Ἐπεστρέψαμεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐμπεπιστισμένοι κατὰ γράμμα ἐκ τῆς καταιγίδος ἧτις ἐβρυχάτο ἀκόμη μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὡς λέων ἐπιστρέφων εἰς τὴν φωλεάν του.

Ἐτιμήσαμεν μὲ πολλὴν ὄρεξιν τὸ παρατεθὲν γεῦμα καὶ ἀκολούθως εἰσήλθομεν εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ Ἄρτεβελδ, κατεκλιθήμεν δὲ πρὸς ἀνάπυσιν ἐγὼ μὲν ἐπὶ διβανίου, αὐτὸς δὲ ἐπὶ ἔδρας ἀντικρὺ τῆς ὑπερμεγέθους ἐστίας.

Τοποθετημένον πλησίον τοῦ πυροστάτου τὸ κράνιον ἀπεξηραίνετο εἰς τὰς φλόγας τῆς ἐστίας ἢ περικαλύπτουσα αὐτὸ ἀργιλλὸς ἐκάπνιζεν ἐλαφρῶς καὶ διαρρηγυομένη κατέπιπτεν εἰς τεμάχια.

Ἐξ ὃ ἀνεμὸς ἔσειε τὰ μεγάλα ὑελώματα τῶν παραθύρων ἐντὸς τῶν μολυβδίνων πλαισίων του καὶ οἱ στεναγμοὶ του συνώδευον ὡς ὑπήχησις τὸν φίλον μου, ὅστις ἐπανελάμβανε τὸν μονόλογον τοῦ Ἀμλέτου: «Δὸς μοὶ τὸ ἐδῶ; . . . Ἄλλοίμονον, καυμένη, Γιόρικ! Τὸν ἐγνώρισα Ὅρατιε! ἦτον ἄνθρωπος γεμάτος φαντασίαν. Ὁ

οἶστρός του δὲν εἶχεν ὄρια. Πόσαις καὶ πόσαις φοραῖς μ' ἐσήκωσεν εἰς τοὺς ὤμους του! Καὶ τώρα . . . Ὁ νοῦς μου φρίττει—μοῦ ἔρχεται ἀναγούλα νὰ τὸ φαντάζωμαι! Ἐδῶ ἐκρέμοντο τὰ χεῖλη ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔδωσα δὲν ἠξεύρω πόσα φιλιὰ; . . . ποῦ εἶνε οἱ ἀστεῖσμοί σου τώρα; ἢ ζωηρότης σου, τὰ τραγοῦδιά σου;»

Ἡ φωνὴ τοῦ φίλου μου ἐξηκολούθει ἀπαγγέλλουσα ρυθμικῶς τὰς φράσεις. . . Καὶ τὸ πῦρ ἐσπινθίριζε φαεινῶς κροταλίζον καὶ αἱ φλόγες τῶν πυριφλεγῶν δαυλῶν ἐν ταχείᾳ μεταλλαγῇ καλειδοσκοπίου ἀπέκτων φανταστικῆν ὄψιν ὅτε μὲν φρουρίων μετὰ πύργων, ὅτε δὲ σπηλαίων ἐκ χρυσοῦ, ἄλλοτε ὄρη πορφυρᾶ καὶ ἄλλοτε κυλιχθῆς ἀργυρᾶς. . . Εἶτα ἡ φλόξ ἐγένετο ροδίνη, κυανωπὴ, μέλαινα σχεδόν!..

**

Τὸ κράνιον ἀπεκδυθὲν τὸ ἐκ χύματος περιβλήμα του ὡς κάρυον τὸ χλωρὸν αὐτοῦ κέλφος ἐταράσσετο ἀναπηδῶν. Ὁ χρᾶς τις λάμψις ἐξήρχετο ἀπὸ τὰς κενὰς κόγχας τῶν ὀφθαλμῶν του, αἱ σιαγόνες σώους διατηροῦσαι τοὺς ὀδόντας διεστέλλοντο ὑπὸ μειδιάματος φρικτοῦ καὶ ἐξέφερον γέλωτα ξηρὸν καὶ χλευαστικόν. Ὑπὸ τὸ τόξον τῆς ὀφρύος καὶ παρὰ τὸν δεξιὸν κρόταφον δύο σημεῖα φωτεινὰ ἐμάρκαιρον εἰς πᾶσαν κίνησιν τοῦ κρανίου.

Τὰ ξύλα εἰς τὴν ἐστίαν εἶχον ἤδη καταναλωθῆ σχεδόν καὶ εἰς πᾶσαν ριπὴν ἀνέμου ἐξέπεμπον ἀναλαμπὴν ζωηροτέρην εἰς τὴν εὐρείαν αἴθουσαν. Καὶ τὸ κράνιον ἐγέλα καὶ ἐξηκολούθει νὰ σειηται καὶ νὰ σπινθηροβολῇ.

Προσέβλεψα τὸν Λεοπόλδον Ἄρτεβελδ καὶ εἶδα αὐτὸν ἐρεϊδόμενον ἐπὶ τῶν βραχιόνων τῆς ἔδρας καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπερμέτρως ἀνεωγμένους παρατηροῦντα τὸ κράνιον.

Δὲν εἶχεν ἄρα γε καὶ αὐτὸς κοιμηθῆ ὡς ἐγὼ καὶ ἀφυπνισθῆ ἐξείρνης; Μήπως διετέλουν ὑπὸ τὸ κράτος ἐφιάλτου καὶ ὅ,τι ἔβλεπον ἦτο φαντασμαγορία ὄνειρου;

Τὰ κηρία εἶχον καταναλωθῆ. Ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου ἐπεκᾶθητο βροῦ τὸ σκότος ὡς ἐντὸς ναοῦ μόνον τὸ ἐρυθρὸν φῶς τῶν δαυλῶν τῆς ἐστίας διέγραφε περίξ τοῦ πυροστάτου φωτεινὴν ζώνην.

Ἐξ ὃ ἀνεμὸς ἐμάκινετο καὶ τὸ κράνιον ἐφάνετο εὐχριστούμενον διὰ τὴν θύελλαν, διότι ὁ εἰδεχθῆς του γέλως ἐπετείνετο. . . Διὰ μιᾶς τινυχθὲν περιεστράφη περὶ ἐαυτὸ καὶ καταπεσὸν ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Τὰ ὑπὸ τὸ ὄστοῦν τῆς ὀφρύος καὶ τὸν κρόταφον φωτεινὰ σημεῖα ἤτραπτον εἰς τὸ σκότος ὡς δύο ὀφθαλμοὶ καταχθόνιοι.

Τινασσόμενον καὶ ἀνασκιρτῶν ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐστίαν. Ὁ γέλως τῶν σιαγόνων του ἐπνευλήθη καὶ τὰ φωτεινὰ σημεῖα ἀπέκτεσαν μεταλλικὰς λάμψεις, τὴν κεντρικὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ χρυσοῦ.

— Παῦλε, Παῦλε! εἶπεν ὁ Ἄρτεβελδ ἡμειγερόμενος καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἔδρας. Κοιμᾶσαι σὺ; Εἶμαι ἐξυπνος ἐγὼ;

Ἄλλὰ πρὶν προφθάσω ν' ἀπαντήσω, τὸ κράνιον ἤρχισε νὰ περιστρέφεται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, προσέκρουσεν εἰς τὸν πόδα μιᾶς ἔδρας, εἰς τὴν μεγάλην τραπέζαν, εἰς τὸ διβανίον ἢ ἀτακτὸς αὐτοῦ φυγὴ ἐξηκολούθησεν ἀνακείμενον τῶν ἐπιπλῶν, καὶ τὰ ἐρμάρια, καθ' ὧν προσέκρουεν ἀνέδιδον πένθιμον ἤχον. Ὅσακις δὲ διήρχετο ὑπὸ τὰ ὄμματά μας, τὰ καταραμένα ἐκεῖνα φωτεινὰ σημεῖα ἔρριπτον ἐφ' ἡμῶν ἀπαίσια βλέμματα, ἐνῶ αἱ κόγχαι ἀπέμεινον δύο ὅπαι μέλαινα καὶ χαινίουςαι.

Εἶχον ἤδη ἐγερθῆ ὄρθιος ὁ Ἄρτεβελδ μὲ προσέβλεψε πρὸς στιγμήν, εἶτα ὠρμησεν εἰς τὴν ἐστίαν καὶ ἔσεισεν ἰσχυρῶς τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου.

Εὐθύς ἡ θύρα ἠνεώχθη.

— Φέρετε φῶς! διέταξεν ὁ Ἄρτεβελδ.

Εἰς θεράπων ἐκόμισε δύο λυχνίας.

— Ποῦ εἶνε τὸ κράνιον; κυττάξατε νὰ εὐρητε τὸ κράνιον! εἶπεν ὁ Ἄρτεβελδ.

Ἐνῶ ὁ ὑπηρέτης ἴστατο κεχηνῶς ἀκούων τὴν διαταγὴν αὐτὴν τοῦ κυρίου του, εἶδον τὸ ἀντικείμενον ὅπερ μᾶς ἐνέπνεε φόβον—διότι ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι φόβος μᾶς κατεῖχεν—ἀκίνητον, παρὰ πόδας ἰαπωνικοῦ τινος εἰδώλου μειδιῶντος πρὸς αὐτό.

— Ἴδου αὐτό! εἶπε πρὸς τὸν Ἄρτεβελδ, ὅστις δραμῶν τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἔφερε πλησίον τοῦ φωτός.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν χαλιζ χονδρὸς περιεκαλυμμένους ὑπὸ ξηρᾶς ἀργίλλου κατέπεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ μετ' αὐτὸν σῶμά τι μέλαν, μαλακὸν καὶ χνοῶδες.

— Ἀσπάλαξ εἶνε! ἀνεκράξαμεν, ἐνῶ ὁ θεράπων ὀπισθοχώρει ἐκ τοῦ τρόμου.

— Ἄ! ὁ μάγος ἐκεῖνος, ὁ Γιάννης Λῶκ! . . . εἶπεν ὁ Ἄρτεβελδ, τώρα ἐνωῶ! . . . Ὁ ἀσπάλαξ ὅστις ἐπυρατοῦτο εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ κρανίου, ἤθελε παντὶ σθένει νὰ ἐξέλθῃ καὶ ἡ ἀγωνία του ἐγένετο παρὰ τῆς τοῦ φανταστικοῦ θεάματος ὅπερ εἶδομεν!

— Ἄλλ' ὁ γέλως! . . . ὁ συριστικὸς ἐκεῖνος γέλως . . . ἠρώτησα ὀπωσοῦν ἐνεργωνίως.

Ὁ φίλος μου ἐδίστασε πρὸς στιγμήν.

— Ὁ ἀνεμὸς, ἀπήντησε μετ' ὀλίγον, ἠδύνατο καλλίστα νὰ προξενήσῃ τὸν ἤχον ἐκεῖνον διερχόμενος διὰ τῶν σιαγόνων τοῦ κρανίου. . . Ἐγέλα μόνον ὅσακις ἐπλησίαζεν εἰς τὴν ἐστίαν. Τὸ παρετήρησες; . . .

Αἴφνης διέκοψε τὴν φράσιν καὶ ἀνέκραξεν:

— Ἐλκ! . . . ἔλα νὰ ἰδῆς! . . . δυὸ χρυσοῦ νομίσματα σκωριασμένα εἶνε χωσμένα ἐπάνω ἀπὸ τὸ μάτι καὶ εἰς τὸν κρόταφον! . . . Αὐτὰ ἦσαν τὰ δύο φωτεινὰ σημεῖα! . . .

Μετὰ προθυμίας κύψας παρετήρησα περιέργως τὰ νομίσματα, ἄτινα εἶχον θραύσει τὸ ὄστοῦν τοῦ κρανίου καὶ ἐμπεχηθῆ ἐντὸς αὐτοῦ.

Εἰς τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν ἐφάνετο εὐδιακρίτως ἡ προτομὴ τοῦ Ναπολέοντος Α', εἰς τὸ ἄλλο ἐντὸς στεράνης δάφνης ἢ ἐπιγραφῆς «Γαλλικὴ Δημοκρατία».

